

ההוצאה לאור של לשכת עורכי הדין - תדפיס מתוך הפדאור החדש אוקטובר 2009

תפח 1072 / 05 מדינת ישראל נ' י.ב. [פדאור (לא פורסם) 08 (24) 41]

בדלתיים סגורות

בית משפט מחוזי תל אביב-יפו

פח 1072/05

בפני: כב' השופטת ס' רוטלוי - אב"ד
כב' השופטת ע' צ'רניאק
כב' השופט ד"ר ק' ורדי

המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ת. זנגו

נגד

הנאשם: י.ב.
ע"י ב"כ עו"ד ד"ר ת. משגב

גזר דין

כב' השופטת ס' רוטלוי, ס. נשיא - אב"ד:

1. זהו אחד המקרים הקשים והנפשעים שהובאו בפנינו. הנאשם פגע מינית ונפשית בצורה מתוכננת ושיטתית ובדרכי עורמה במשך שנים בעשרים ותשעה ילדים, כולם בני אותו יישוב חרדי, שבו שימש הנאשם בתפקידים חינוכיים במוסדות חינוך לגיל הרך ובבתי ספר שונים.

גילוי הפרשה עורר סערה באותו יישוב ושיתוף מערכת אכיפת החוק בחקירה לא היה קל, במיוחד לנוכח היות חלק גדול מן הקורבנות פעוטות של בית רבן ולנוכח הרצון הטבעי של ההורים ושל הקהילה להתכחש לקיומם של מעשי עוולה אלה בקירבם. יכולנו לעמוד על כך מתוך שמיעת הורים רבים שהעידו בפנינו. גם לאחר ששמענו את הראיות במשך תקופה ארוכה, שהתמשכה מעבר למצופה בשל בקשות חוזרות ונשנות של הנאשם לדחיות, התרשמנו שמה שניפרש בפנינו היה קצה הקרחון בלבד.

2. ביום 10.1.08 הורשע הנאשם על ידינו בסדרת עבירות מין כלפי 29 ילדים, שבחלקן לווו גם בעבירות של אלימות.

הילדים, שנפגעו על ידו בשנים 2003 - 2005, היו בגילאים 3 - 12 והעבירות היו מגוונות וכללו מעשים רבים של מעשה מגונה בקטין מתחת לגיל 14 - עבירה על סעיף 348(א) ביחד עם סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") - זאת בעשרים ושבעה פרטי אישום; ניסיון למעשה מגונה בקטין מתחת לגיל 14, עבירה על סעיף 348(א) ביחד עם סעיף 345(א)(3) וסעיף 25 לחוק בשני פרטי אישום; עבירה של מעשה סדום שלא בהסכמה בקטין מתחת לגיל 14 - עבירה על סעיף 347(ב) ביחד עם סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין בפרט אישום אחד; וניסיון למעשה סדום בקטין מתחת לגיל 14, עבירה על סעיף 347(ב) ביחד עם סעיף 345(א)(3) וסעיף 25 לחוק העונשין, בשלושה פרטי אישום; עבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין בפרט אישום אחד; וכן עבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין בפרט אישום אחד.

3. פירוט מדויק של העבירות מופיע בהכרעת הדין ואציין רק את עיקרן: הנאשם, שהינו איש צעיר, קיבל על עצמו, לדבריו ב"שליחות" מרב ידוע, בין בהתנדבות ובין בתשלום, תפקידים שונים בגני ילדים, בבתי ספר, בצהרונים, בהסעות של ילדים - תפקידים, שיצרו אמון של הילדים והוריהם בו, ואף יצרו לו הזדמנויות רבות לניצול האינטימיות שנוצרה בינו ובין הילדים. אינטימיות זו הוזנה על ידו באמצעות מילים טובות, מתן פרסים, לעיתים אף גמול כספי, הבטחת טובות הנאה שונות (כמו תפקיד בהצגה בבית הספר). אינטימיות זו אף נוצלה על ידו לספק את צרכיו המיניים הבסיסיים ביותר, כשהוא אינו בוחל להשתמש במעמדו ובגילו כלפי ילדים רכים בשנים, שתמימותם בלטה לא רק בשל גילם, אלא גם בשל השתייכותם

לקהילה עליה נמנו. קהילה, שבה ניתן ערך עליון לחינוך ולמחנכים.
הנאשם גם לא בחל בניצול מעמדו על מנת לאיים ולהפחיד את הילדים, אשר ככל שהיו רכים יותר בשנים, כך חששו ופחדו יותר ונכנעו לתכתיביו.
מאחר שאנשי החינוך בקהילה סמכו על הנאשם והפקידו בידי אחריות לגבי ילדים, ומאחר שהוא התנדב לביצוע מטלות רבות בקהילה, ובמיוחד במסגרות החינוך, היו בידי מפתחות להדריים שונים במוסדות החינוך, שאותם ניצל לצורך מטרתו הבזויות, שעה שהילדים שימשו לו טרף קל, כשהם תלויים בו לחלוטין.
4. מעשיו של הנאשם כללו נגיעה באיברי המין של הקטינים, כפייתם לגעת באיבר מינו, הקרנת סרטים אירוטיים לקטינים, הושבת קטינים על איבר מינו, במקרה אחד ליקוק איבר מינו של הקטין, ניסיונות להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של קטינים (בשלושה מקרים) ואף מקרה אחד של החדרת איבר המין לפי הטבעת של קטין (בן 11), תוך גרימת כאבים לקטין.
מעשים אלה נעשו חלקם בשעות הלימודים, וחלקם לאחר שעות הלימודים.

= 2 =

מהעדויות, שהובאו בפנינו עלה, כי הנאשם השליט פחד על הקטינים ואיים על חלק מהם לבל יגלו את מעשיו והם הפכו, בעל כורחם, לעבדיו, כאשר סיבלם בא לידי ביטוי בדרכים עקיפות, אשר במשך שנים לא הובנו על ידי הוריהם או מחנכיהם.

5. החקירה וניהול המשפט היו קשים כיוון שמדובר היה בילדים שחלקם היו רכים בשנים והיה קשה לדובב אותם. כולם חשו בושה לדבר על ענינים אינטימיים והשתמשו בבטויים שונים האופייניים לקהילה עליה הם נמנים. היה להם קושי לשוחח על כך עם הוריהם ואפילו עם חוקרי הילדים אשר גבו את עדויותיהם, שהתקבלו כראיות על פי החוק לתיקון דיני ראיות (הגנת ילדים), התשט"ו - 1955.
ניתן היה אף להבחין ברגשי האשם של הילדים, במיוחד הגדולים מביניהם, על ש"התפתו" לאותם מעשים אסורים.

גם לחלק מההורים של הקרבנות היה קושי לקבל את העובדה שילדיהם נפלו קורבן לעברייני מין שהתהלך ביניהם במשך שנים, כשהוא מתהדר בחביבות ובהצלחה חינוכית אצל ציבור הילדים. חלק מהם העדיפו להאמין שאולי ילדיהם לא אמרו דברי אמת ובלבד שלא יסווגו כ"קורבנותיו של י.ב." עד שהאמת טפחה על פניהם בדמות סבלם של הילדים.

6. מול נאשם, הנעדר עבר פלילי והמתכחש, עד היום, למעשיו, ניצבים בפנינו עשרים ותשעה ילדים תמימים, שגופם ונפשם הושחתו במעשיו הנפשעים של הנאשם, הסבור עד היום כי נפל קורבן לעלילת שווא שנקמה נגדו ביישוב, שבו מתגוררים כל הילדים - טענה אותה דחינו במלוא התוקף בהכרעת דינו המפורטת.

גם אם חלק מהעבירות נוסח בצורה מינורית, אין בכך כדי להצביע על המינוריות שבמעשיו של הנאשם, שכן עקב גילם הרך של הנפגעים, היה קושי לדלות את מלוא היקף המעשים שנעשו בהם. צפייה בקלטות המחישה לנו קושי זה, אך מאידך הציגה בפנינו עד כמה הייתה קשה הפגיעה.

7. טענות המאשימה :

ב"כ המאשימה, עו"ד זנגו, מבקשת, כי בית המשפט יטיל על הנאשם עונש מאסר לתקופה ארוכה החורגת מהתקופה המירבית הקבועה בחוק לעבירות המיוחסות לו.
לטענת ב"כ המאשימה, חוברים במקרה זה שיקולים רבים לחומרא, והם:
כמות המעשים, הטווח הרחב של הגילאים, מגוון עבירות המין, השימוש בכוח ובאימים, ניצול כל הזדמנות שנקרתה על דרכו לסיפוק צרכיו, ניצול האמון שנתנו בו מוסדות החינוך וההורים, קיומם של שיטה ודפוס פעולה מתוכנן, שכלל מניפולציות מצידו של הנאשם כלפי הקורבנות, ניצול המרות והמעמד שרכש הנאשם בקהילה ותלות הקטינים בו, ניצול העובדה שמדובר בקהילה קטנה והילדים יחששו לספר להוריהם עקב הבושה וכן הנזקים שגרם הנאשם לקורבנות, שלגבי חלק מהם התקבלו תסקירי נפגעי עבירה.
עוד טענה ב"כ המאשימה, כי הערכת המסוכנות שנעשתה לנאשם מלמדת על איבחון כפדופיל הומוסקסואלי, בעל רמת מסוכנות גבוהה מאוד לרצידיביזם והוא עשוי לנצל כל מצב שבו יבוא במגע עם ילדים לצורך ביצוע עבירות מין.

שיקול נוסף לחומרא הוא שהנאשם ניהל את המשפט עד תומו ולא חסך עדות אף לא מהורה אחד.

לדברי ב"כ המאשימה, יש במקרה זה להעדיף את השיקול של הגמול, ההרתעה וההגנה על שלומם של קטינים על פני כל שיקול אחר - מה עוד שבמקרה זה כלל לא עלה נושא שיקומו של הנאשם, אשר עד היום לא נטל אחריות על מעשיו.

עוד סבורה ב"כ המאשימה, כי בהמשך לפסיקה קודמת בעניינו של איתי לייבוביץ (ע"פ 1899/04 איתי לייבוביץ נ' מ. ישראל, פד"י נט(5) 934), ניתן להצדיק במקרה זה הטלת עונשים מצטברים, במיוחד כאשר מדובר בעשרים ותשעה קורבנות.

ב"כ המאשימה הצהירה בפני בית המשפט כי הצטברות כל הענישה המירבית לנאשם זה מגעת לכדי 272 שנים ולכן היתה מצפה מבית המשפט להטלת מאסר לתקופה העולה על עשרים שנה.

מאידך, באשר לפיצוי נפגעי העבירה, סבורה ב"כ המאשימה כי במקרה זה, לאור עתירתה לתקופת מאסר ארוכה, אין היא עותרת להטלת פיצויים בגובה רב, אם בכלל, על הנאשם, שכן מדובר באדם חסר אמצעים ואין כל כוונה להעניש את אמו. ב"כ המאשימה ביקשה, כי לא נפחית ממשך המאסר תוך שיקלול פיצויים, דרך שבה נוקטים לעיתים בתי המשפט, שכן הדגש במקרה זה חייב להיות בהרחקתו של הנאשם לתקופה ארוכה מן הציבור.

8. טיעוני ההגנה:

ב"כ הנאשם, עו"ד משגב, ביקש שלא למצות עם הנאשם את הדין ולא להטיל עליו תקופת מאסר ממושכת, שלא תותר אצלו פתח לתקווה. לדברי ב"כ הנאשם, יש לבחון את המעשים, שבהם הורשע הנאשם, שרובם מעשים מגונים שונים, שאינם נמצאים ברף העליון של עבירות המין, וכי העובדה שהוגשו רקארבעה תסקירי נפגעי עבירה, מאשרת את טיעוני הנאשם, כי

= 3 =

נטווחתה במקרה זה עלילה כלפיו, שכן אחרת היו מסכימים ההורים להביא בפנינו את סבל ילדיהם.

כמו כן, לדבריו, הערכת המסוכנות שנעשתה לנאשם איננה ראויה להתייחסות רצינית, שכן היא מבוססת כל כולה, למעט שיחה קצרה עם הנאשם, על הכרעת הדין וממצאיה, ואין בה ביטוי לבחינה אובייקטיבית של הנאשם בכלים מקצועיים.

ב"כ הנאשם מבקש להסתמך על עדויות עדי אופי שהובאו מטעמו, שכולם הצביעו על היותו של הנאשם אדם חיובי, עוזר לזולת, מתנדב למעשים טובים בכל עת, ולבסוף עמד ב"כ הנאשם על כך שאין לנאשם או למשפחתו אמצעים כספיים כלשהם ולכן הטלת פיצוי איננה הוגנת במקרה זה. הנאשם עצמו חזר בפנינו על תחושת חפוטו ועל כי נפל קורבן לעלילת שווא.

9. תסקירי נפגעי עבירה:

לאחר הרשעת הנאשם הוזמנו בהתאם לחוק תסקירי נפגעי עבירה, בכפוף להסכמת הקטינים והוריהם. במרבית המקרים סרבו ההורים, או הקטינים, לשתף פעולה ולכן התקבלו רק תסקירים הנוגעים לפרטי האישום האחד עשר, שבעה עשר, עשרים ושלושה ועשרים ותשעה.

יש לציין, כי במהלך שמיעת הראיות העידו מספר רב של מטפלים אשר טיפלו במתלוננים, לעתים במשך תקופה ארוכה, ומהם עלו מצוקותיהם של הקטינים, פחדיהם והנזקים הרבים שנגרמו להם, עוד בטרם שמיעת הראיות ואף במהלכן.

איננו מתפלאים, שחלק מנפגעי העבירה, באמצעות הוריהם, סירבו להיחשף שוב לדמות נוספת שבפניה ישטחו את כאבם. עברו מספר שנים מאז שבוצעו העבירות כלפיהם ולגבי קטינים כה צעירים, העלאה חוזרת של המעשים יכולה לגרום לכאב וסבל נוספים, מיותרים בעיני הוריהם, וזאת לאור העובדה שהם כבר נחשפו למספר דמויות במהלך החקירה והטיפול בהם, והכוונה היא, כמובן, לחוקרי הילדים ולמטפלים השונים.

גם העובדה, שמדובר בקורבנות, שהם תושבי אותו יישוב, ואשר הנושא של ביצוע עבירות המין על ידי הנאשם

היה מצד אחד נושא שדובר בו רבות, אך מצד אחר נושא, שרבים העדיפו להצניעו ולהסתירו על מנת שהילדים לא ייזקו בעתיד עוד יותר, מטעמים שמחמת צנעת הפרט אינני רוצה להדגיש כאן, השפיע על ההורים שלא לשתף פעולה בעניין התסקירים.

יש גם לזכור, כי הורים רבים נאלצו לעמוד על דוכן העדים, למרבה הצער, גם יותר מפעם אחת, כאשר בעדותם שטחו בפנינו את התנהגויותיהם וסבלם של ילדיהם. ניתן להבין את הקושי של הורים אלה לפרוש שוב באוזני דמות נוספת את הנזקים שנגרמו לילדיהם, ואולי אף לא היו רוצים כי יינתן לכך ביטוי במסמך המוגש לבית המשפט ואשר מישהו עתיד לעשות בו שימוש לרעת הקורבנות.

כאמור לעיל, הוגשו בפנינו ארבעה תסקירי נפגעי עבירה. מבלי להיכנס לפירוט יתר, אשר עלול לפגוע בצנעת הפרט של הנפגעים, אציין עובדה בולטת, שניתן היה לעמוד עליה כבר במהלך שמיעת הראיות, כי אין קשר הכרחי בין "חומרת העבירה" לבין רמת הסבל והנזקים שנגרמו לקטינים.

לדוגמא, באישום אחד עשר מתואר מקרה אחד של מעשה מגונה, לכאורה מעשה הנמצא ברף התחתון של עבירות המין. יחד עם זאת, הנזקים שנגרמו לקטין, שנפגע בהיותו בן אחת עשרה, הינם נזקים חמורים ביותר, מהם סבל וסובל עדיין הקטין בכל תחומי החיים. נתגלו אצלו סימפטומים פוסט-טראומטיים רבים וקיצוניים, שהחריפו כתוצאה מהסטיגמה החברתית אליה נקלע בעקבות גילוי הפגיעה. כל זאת למרות התמיכה והאהבה לה זכה מהוריו וטיפול מקצועי מסור לאורך תקופה ארוכה. תוכנו של התסקיר קשה ביותר, ומצביע על דרך ארוכה שעל הקטין ומשפחתו לעבור בדרך לשיקומו.

תסקירים נוספים לגבי אישומים שבעה עשר ועשרים ותשעה, שבהם נהג הנאשם באלימות ובאימים, גרמו למצוקה רבה ולמצב רגשי קשה אצל שני הקטינים, שהשפיעו כמובן על כל תחומי חייהם. הילדים היו זקוקים לתקופת טיפול ארוכה, שבה השקיעו ההורים מאמצים רבים בניסיונות טיפוליים שונים כדי למתן את הפגיעה וכדי לענות על הצרכים הרגשיים של הילדים. פקידת הסעד קבעה, כי פגיעה כה קשה בגיל צעיר היא בעלת משקל כבד בפוטנציאל השיקומי. אחד הקטינים צירף מכתב שבו התבקשנו שלא להוציא את הנאשם מהכלא כל החיים: "כי הוא עשה דברים לא טובים לי וילדים אחרים". הקטין אף תיאר בשפתו את הפחד שהשליט עליו הנאשם, את הכאב שגרם לו ואת האימים שהשמיע כלפיו אם יספר על מעשיו, על כך שהוא מתקשה לישון, לאכול, והוא חי בפחד מתמיד מפני הנאשם.

באשר לקטין באישום עשרים ושלושה, התסקיר לגביו נעשה רק על יסוד שיחה עם ההורים, אשר טענו כי בנם טופל במרפאה לטיפול בנפגעי תקיפה מינית במשך כחצי שנה וכיום תפקודו תקין. הם ראו לנכון להדגיש כי חשוב שהנאשם יקבל טיפול לצורך ריפוי וכי הם מבקשים שמידת הרחמים תעמוד לעיני בית המשפט.

= 4 =

10. הערכת מסוכנות:

בהתאם לסעיף 6 בחוק הגנה על הציבור מפני עברייני מין, התשס"ו - 2006, התקבלה הערכת מסוכנות לגבי הנאשם, שנערכה על ידי מר דוד כהן, קרימינולוג קליני בכיר מהמרכז לבריאות הנפש באר יעקב, נס ציונה, מב"ן שב"ס. הערכת המסוכנות איננה מתבססת במקרה זה רק על הממצאים שבהכרעת הדין והעובדה שמדובר בנאשם שהורשע בעבירות מין כלפי קטינים בעשרים ותשעה פרטי אישום שונים.

הערכה התבססה, בראש ובראשונה, על התרשמות קלינית במהלך אישפוזו של הנאשם במב"ן לצורך הסתכלות, כאשר טען להיעדר אחריות למעשיו וכן על בדיקה נוספת בבית הכלא לצורך כתיבת הערכת המסוכנות.

מהבדיקה הראשונה, שנערכה בשנת 2005, עלה, כי התנהגותו של הנאשם היתה מגמתית וכי הוא ניסה: "להתחזות כחולה נפש וכמפגר בשכלו וזאת על מנת להימצא כלא שפוי".

בסופו של דבר סברו הרופאים כי מדובר באדם בעל: "אישיות ילדותית, לא בשלה, קרוב לוודאי עם רמת אינטליגנציה גבולית. לפי הפנומנולוגיה של העבירות המיוחסות לו - רציפותן, אופי ביצוען, עדיפויות של גילאי הקורבנות, נראה לנו שמדובר בקיום סטיית מין פדופילית".

בבדיקה, שנערכה לאחרונה, חזר הנאשם על סיפור העלילה נגדו ועל כך כי הוא חף מפשע וכי הוא איש מסכן ותמים: "ללא ידע כלשהו בתחום המיני וללא דחפים מיניים בכלל".

על פי הערכת המסוכנות, מדובר באדם העונה על קריטריונים אבחנתיים של פדופיליה הומוסקסואלית, וזאת על יסוד כמות העבירות שביצע וגילאי הנפגעים, שמתקשרים לאישיותו, כפי שהתגלתה בהערכות הקליניות שנעשו לו.

לדברי המערך, הגורמים הסטטיים, כמו מבנה האישיות, מספקים רק תמונה חלקית של רמת המסוכנות ויש צורך להתחשב גם בגורמים דינאמיים.

העובדה שהנאשם מתכחש לביצוע עבירותיו: "איננה משפיעה באופן ישיר על רמת המסוכנות, אך מביאה למצב שבו איננו מוכן לנהל שיחה מעמיקה בגין מניעיו, אינו מוכן לנסות להבין את האטיולוגיה של עבירותיו, או לזהות את מצבי הסיכון בהם עולה הסכנה לביצוע עבירה נוספת, ואינו מסוגל להיפתח לקבל סיוע מחבריו, שיעזרו לו לשמור על התנהגות נורמטיבית. כל אלה קשורים לרמת מסוכנות מוגברת בעברייני מין" (עמ' 6 להערכת המסוכנות).

עוד קובע המערך, כי: "ההיקף הגדול של מעשיו מעיד באופן ברור על דחף מיני סוטה בעוצמה גבוהה ועל ליקוי קשה ביכולת לווסת את הדחף המיני. עוצמת הדחף הסוטה משפיעה על רמת המסוכנות ומצביעה על רמת מסוכנות מוגברת לרצידיביזם מיני, במיוחד לאור העובדה כי הנ"ל רואה את ייעודו בחיים בחינוך ואינו מבין שהוא מהווה סכנה לילדים אותם מחנך" (שם).

להערכתו: "קווי האישיות המופנמים, ההימנעותיים, התלותיים והאינפנטיליים, שאובחנו על ידי רופאי מב", הינם מאפיינים נפוצים בקרב פדופילים. תכני אישיות אלו מצמצמים את הסיכוי שבעתיד יוכל לפתח מערכת יחסים אינטימית בריאה ומגבירים את הסיכוי שימשיך לחפש למצוא פורקן מיני באופן סוטה" (שם, עמ' 7).

לפיכך סבור המערך כי מדובר באדם: "בעל רמת מסוכנות גבוהה מאוד לרצידיביזם מיני" וכי בעתיד, אם ישנה את גישתו לעבירות, ניתן יהא לשקול השתתפותו בטיפול ייעודי לעברייני מין, כולל טיפול תרופתי.

דין:

11. זוהי אחת הפרשות הקשות שהובאו בפנינו, וכבר בהכרעת הדין מצאנו לנכון להדגיש שוב ושוב, כי היינו ערים לטענת העלילה, שהושמעה מצידו של הנאשם, ודחינו אותה בצורה נמרצת. החומרה היתרה בפרשה זו נובעת לא רק מן המעשים וריבויים, אלא גם מן ההקשר שבו נעשו, בקהילה, הסגורה יחסית, שבה חיו הפוגע והנפגעים.

אין בליבנו ספק, כי המעשים בהם הורשע הנאשם, הינם מכוערים, נקלים, בזויים וחמורים מאין כמותם. מעשים שהשחיתו את תומתם של ילדים רבים בקהילה וגרמו להם לנזקים שאותם קשה לאמוד עתה, אם בכלל.

הנחת היסוד לדינונו היא, כי במקרים מסוג זה, הן בשל חומרתם וכמות העבירות שנעברה, והן משום שהקורבנות הם קטינים תמימים, יש לצאת בגזירת העונש מנקודת המוצא של העונש המירבי הקבוע בחוק, שממנו ניתן להקל, אם קיימות הסיבות לקולא המצדיקות סטייה זו (ראו ע"פ 2620/93 מ. ישראל נ' פלוני, פד"י מט (3) 1, 3 וכן ראו פ"ח ת"א 1061/03 מ. ישראל נ' איתי לייבוביץ (פורסם בבנו) (להלן: "פרשת לייבוביץ"). על כל אחת מהעבירות של המעשים המגונים, העונש המירבי הקבוע בחוק הוא שבע שנות מאסר, ולגבי העבירות של מעשה סדום, העונש המירבי הוא שש עשרה שנות מאסר.

= 5 =

12. נקודת מוצא נוספת היא, שבמקרים מהסוג שבפנינו ניתן לצבור עונשי מאסר העולים על העונש המירבי

הקבוע בחוק בגין העבירה החמורה ביותר בה הורשע הנאשם, ועל כך הבענו עמדתנו בפרשת לייבוביץ, ובית המשפט העליון אישר עמדה זו בע"פ 1899/04, איתי לייבוביץ נ' מ. ישראל, פד"י נט (5) 934.

כב' השופטת בייניש (כתארה אז) אמרה בעניין זה:

" ואמנם, קשה לבטא במילים את עוצמת הפגיעה והיקף הנזק הנגרמים לקורבנות של עבירות מין, במיוחד במקרים בהם בוצעו העבירות בניסיונות מחמירות. בפסיקתו של בית-משפט זה נאמר לא אחת כי עבירות מין חמורות שקולות כדי רצח נפשו של הקורבן, בהותירן בו צלקות שלא יימחו. מדיניות ענישה מחמירה עשויה למצוא את ביטויה לא רק בהעלאת רף הענישה בחקיקה ובהטלת העונש בהתאם לרף המירבי שקבע המחוקק, אלא גם ביישומה של החמרה בגזירת עונשים מצטברים בגין עבירות אלה במקרים מתאימים. כאשר נאשם מורשע במספר עבירות מין שניתן להשקיף עליהן כמעשים נפרדים ועצמאיים, וכאשר טמונה בהן חומרה מיוחדת בשל אופיין ונסיבות ביצוען, יש בכך כדי להצדיק הטלת עונשים מצטברים בגינן, באופן מלא או למצער חלקי. כך למשל, כאשר הנאשם מורשע בביצוע עבירות מין חמורות במספר קורבנות, ראוי ליתן משקל לאינטרס העצמאי של כל אחד מהקורבנות לשלמות גופו ונפשו ולכבודו כאדם, וזאת על דרך של הטלת עונשים מצטברים בגין אותם מעשים" (שם, פסקה 7), (ההדגש שלי - ר.ס.).

13. הנסיבות לחומרה:

א. המעשים בוצעו במשך תקופה של למעלה משנתיים בעשרים ותשעה קטינים שונים, וכללו מגוון של מעשים מיניים שונים, כולל החדרת איבר מין לפי הטבעת של קטין בן 11, תוך גרימת כאבים לקטין, שלושה נסיונות של החדרת איבר המין לפי הטבעת של קטינים ומעשים מגונים שונים.

ב. המעשים בוצעו כלפי קטינים בטווח גילים שבין 3 - 12, אשר חלקם אף אויים על ידי הנאשם לבל יספרו על המעשים להוריהם והם נאלצו לשמור את הסוד, תוך פחד מתמיד מפני הנאשם ותוך השפלתם.

ג. הנאשם ניצל את מעמדו בנושאי חינוך שונים בקהילה ואת האמון שרחשו לו אנשי החינוך וההורים וניצל כל הזדמנות שנקרתה על דרכו בתחום מוסדות החינוך, על מנת לבצע את עבירות המין כלפי הקטינים, אשר נפגעו במקום שאמור להבטיח הגנה עליהם.

ד. הנאשם השתמש במעמדו על מנת להאדיר ולפצות ילדים שנענו לדרישותיו ולמנוע הטבות מילדים שנמנעו מקשר עמו או שהיה חשש שיימנעו. הנאשם השחית את מידותיהם של הילדים בצורה שיטתית ומניפולטיבית. הוא הציג בפניהם סרטים בעלי תכנים מיניים וכך משך אותם לתוך המלכודת שהכין להם. הוא השתמש במפתחות של מוסדות החינוך שניתנו לו על סמך אמון שרחשו לו וכך הכניס את הקטינים לחדרים שונים, שבחלקם היו חשוכים וגרמו להם לפחד ולהיכנע למאווייו. הנאשם הבטיח להם כל מיני טובות הנאה, כמו תפקידים בהצגה, קבלת פרסים שונים, ומצד שני פגע בציפיות הילדים, אם לא מילאו את רצונו.

ה. הנסיבות אחדות איים הנאשם על ילדים ואף השתמש בכוח כדי לספק את צרכיו.

ו. במקרים מסויימים גרם הנאשם לכאב פיסי אצל קורבנותיו, אלה שחוו מעשי סדום.

ז. הנאשם גרם נזק רב לקורבנותיו, שלא ניתן לאמוד את שיעורו.

ח. על פי התסקירים, ועדויות המטפלים בקטינים במהלך שמיעת הראיות, סבלו הקטינים מתופעות פוסט-טראומטיות קשות.

ט. תופעות אלה היו קשות במיוחד לנוכח הסביבה והערכים התרבותיים שספגו הילדים במשפחותיהם ובקהילה, שכן תחושות האשם, שהם מנת חלקם של קורבנות רבים, הורגשו כאן בעוצמה גבוהה במיוחד. גם הסטיגמה, שנלוותה לעבירות, דבקה בקטינים, בשל העמדה שננקטה כלפי אותם מעשים בקהילה, אשר מצד אחד רצתה אמנם לגונן על עצמה ולטפל בקטינים, אך מצד שני לא היתה יכולה למנוע את ההשלכות, שהיו לגילוי העבירות על התנהגותם של הקטינים, על הדרך שבה הם נצפו על ידי חברי הקהילה, ועל עתידם של הקטינים.

י. אף כי לכל נאשם קיימת זכות לנהל ההליך המשפטי עד תומו, הרי ניתן לומר במקרה זה כי הארכתו של ההליך נגרמה במיוחד עקב עמידתו של הנאשם על הבאתם לעדות של עדים רבים, ובהם הורי הילדים, שעמדו במצב מביך ומשפיל בבית המשפט, שעה שהם עצמם הואשמו בטוויית עלילה כלפיו.

ניתן והודע היום ז' תמוז התשס"ח (10.7.08) במעמד הצדדים.
ס' רוטלוי, שופטת, ס.ג - אב"ד ע' צ'רניאק, שופטת דר' ק' ורדי, שופט